

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 12Csp/93/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7918202165
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Miľko
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2018:7918202165.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudcom JUDr. Jánom Miľkom, v spore žalobcu: R Collectors s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297, zast.: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, proti žalovanému: Y. X., O.. XX.XX.XXXX, F. XXX/XX, XXX XX F., o zaplatenie 2 947,2 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi sumu 2.961,85 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi 5,25 % ročné úroky z omeškania zo sumy 2.947,20 Eur od 08.06.2015 až do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- III. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietá.
- IV. Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 26 %, o výške ktorej rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Právny predchodca žalobcu v žalobe žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť uhradiť nesplatenú istinu z úveru v sume 2 947,20 Eur, dlžné úroky z úveru ku dňu 1.3.2018 v sume 1 701 Eur, dlžné úroky z omeškania ku dňu 1.3.2018 v sume 321,13 Eur, 15,9 % ročný úrok z úveru zo sumy 2 947,20 Eur od 1.3.2018 až do zaplatenia, 5,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 2 947,20 od 1.3.2018 až do zaplatenia, poplatky 14,65 Eur, ako aj trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný riadne a včas nesplatil úver, ktorý mu právny predchodca žalobcu poskytol.
2. Žalovaný je dlhodobo na neznámom mieste a vo veci sa nevyjadril.
3. Súd zistil, že dňa 18.6.2013 bola uzavretá zmluva o úvere, na základe ktorej právny predchodca žalobcu žalovanému poskytol 4 000,00 Eur a žalovaný sa zaviazal uhrádzať splácanie úveru mesačne podľa dohodnutých úverových podmienok.
4. Z dôvodu riadneho nesplácania úveru veriteľ prikročil k predčasnej splatnosti ku dňu 8.6.2015, o čom žalobca predložil súdu oznámenie z 8.6.2015.
5. Z výpisu čerpania splátok a úhrad a z oznámenia zo dňa 18.6.2015 predložených pôvodným žalobcom súd zistil, že žalobca evidoval ako nesplatenú časť istiny ku dňu 8.6.2015 sumu 2 947,20 Eur, sumu 321,13 ako nesplatené úroky z omeškania a sumu 14,65 Eur ako neuhradené poplatky za upomienky, spolu teda 2 961,85 Eur. Po dni splatnosti žalovaný už neuhradil na splatenie úveru žiadne

splátky. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo 6.8.2018, t.j. po podaní žaloby, postúpil pôvodný žalobca pohľadávku uplatnenú v žalobe terajšiemu žalobcovi. Tieto skutočnosti nie sú medzi stranami sporné.

6. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

7. Podľa § 499 Obchodného zákonníka, za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

8. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

9. Podľa § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

10. Podľa § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka, ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

11. Podľa § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

12. Podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatennej sumy úroky z omeškania dohodnuté v zmluve. Ak úroky z omeškania neboli dohodnuté, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva. Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

13. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlíšné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

14. Podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

15. Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z., na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

16. K spôsobu právneho posúdenia veci súd uvádza: Právna úprava odplaty za dočasné prenechanie peňažných prostriedkov úverovou zmluvou, z ktorej je potrebné, vzhľadom na absenciu inej občianskoprávnej úpravy (§ 52 ods. 2 posledná veta Občianskeho zákonníka) vyjsť i pri posudzovaní spôsobu úročenia spotrebiteľských úverov je obsiahnutá v ustanovenia §§ 502 a 503 Obchodného zákonníka. Podľa ustanovenia § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Podľa ust. § 503 Obchodného zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom

každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú. (2) Ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky. (3) Dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Z citovaných ustanovení je zrejmé, že zákon naproti času, od kedy je úverový dlžník povinný platiť úroky (od poskytnutia) výslovne neupravuje, až na prípad keď dlžník vráti poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve, tiež do kedy úroky veriteľovi patria. To v praxi vyvolalo interpretačný spor, či sa poskytnuté peniaze úročia až do skutočného vrátenia poskytnutých peňazí alebo či povinnosť platiť úroky zaniká so splatnosťou úveru alebo jeho časti. Pre objektivnosť je potrebné konštatovať, že predovšetkým v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu ČR (por. napr. žalobcom zmienený rozsudok sp. zn. 32 Cdo 3830/2014) možno zaznamenať názor, že veriteľovi patria úroky aj po zosplatnení úveru. V každom zo súdu známych prípadov však riešenie tejto otázky nadväzovalo na záver o platnosti dohody veriteľa a dlžníka o úrokoch po zosplatnení v úveru, pričom otázka výlučne zákonného rámca úročenia (teda o situáciu keď sa veriteľ s dlžníkom na úročení úveru po zosplatnení nedohodli), sa v týchto, len na prvý pohľad obdobných prípadoch, neriešila. V podmienkach Slovenskej republiky síce uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/98 zo dňa 1.7.2000, na ktoré sa v rozhodovacej praxi na podporu názoru o úročení úveru len do jeho splatnosti frekventovane odkazuje, nerieši túto otázku ťažiskovo. Súd v tejto súvislosti dospel k záveru, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 OBZ), v ňom nie je nijak bližšie zdôvodnený. Na strane druhej však nemožno prehliadať, že zdôvodnenie založené i na tomto názore prešlo testom ústavnosti, pričom Ústavný súd SR vo svojom uznesení sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012, jednak zmienené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR považoval za súčasť štandardnej judikatúry všeobecných súdov a jednak výklad vo výsledku zodpovedajúci tejto alternatíve právneho posúdenia veci, považoval za ústavne akceptovateľný. Na podklade uvedených judikatórnych výstupov sa k tomuto názoru prikláňa tiež súd aj v tejto veci, pričom k formovaniu tejto jeho argumentačnej pozície došlo v podstatnom tiež na podklade týchto úvah: Interpretácia trvania úročenia úveru musí podľa úvahy súdu odzrkadľovať tiež samotnú podstatu úroku a špecifickosť právnej situácie, ktorá po zosplatnení úveru nastáva. Právna teória i rozhodovacia prax sú v tomto zmysle zajedno v tom, že úrok je cenou peňazí - odplatom veriteľa za to, že peňažné prostriedky dočasne prenechá dlžníkovi a ten ich v dohodou stanovenej alebo na základe zákona veriteľom určenej dobe môže využívať. Rovnako nakoniec vníma podstatu úroku vo svojej právnej argumentácii i sám žalobca. Práve možnosť disponovať s peňažnou sumou na dosiahnutie vlastného hospodárskeho prospechu na strane dlžníka a získanie úroku za poskytnutie tejto možnosti na strane veriteľa predstavujú bezprostredný ekonomický dôvod (kauzu) vzniku právneho vzťahu z úverovej zmluvy. Účinným uplatnením práva mimoriadneho zosplatnenia úveru veriteľom dochádza celkom nepochybne k narušeniu tejto kauzy úverovej zmluvy; v ďalšom čase už totiž dlžník nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, keďže veriteľ mu túto možnosť už viac nedáva (odňal). Nevrátením prenechaných peňazí po zosplatnení úveru, bez ohľadu na to aké účinky z hľadiska trvania úverového vzťahu právnomu úkonu zosplatnenia pripíšeme, nepochybne vzniká protiprávny stav, s ktorým sú ako následok prípadne spojené sankčné (úroky z omeškania), zodpovednostné (náhrada škody) a zabezpečovacie plnenia (zmluvná pokuta), na ktorých sa účastníci pre tento prípad dohodli, alebo ktoré sú dané zákonom a nie záväzky majúce povahu odplaty, medzi ktoré úrok, ako už bolo vyjadrené skôr rozhodne patrí. Nemožno v tejto súvislosti prehliadnúť ani, že otázka „odplaty“ za nesplnenie povinnosti dlžníkom vyvstala výlučne v súvislosti s úverovými vzťahmi, pričom mimo nich súdu nie sú zrejmé prípady, kedy by sa veriteľ po zročnení plnenia domáhal mimo sankčných, zabezpečovacích alebo zodpovednostných záväzkov tiež iných vedľajších plnení, majúcich povahu akejkoľvek zmluvnej odplaty. Takto napríklad po skončení nájmu prenajímateľa nežiadajú nájomné až do vydania predmetu nájmu i napriek tomu, že zákon platenie nájmomného len za obdobie trvania nájmu nelimituje (rovnako ako úrok pri úveroch). Možno síce namietat, že náhradu za užívanie veci bez právneho dôvodu vlastníci bežne žiadajú, treba mať ale na zreteli, že svojím charakterom sa nad akúkoľvek pochybnosť nejedná o odplatu, ale o náhradu zo zodpovednostného vzťahu z bezdôvodného obohatenia, ktorú, ako už bolo skôr zmienené, odvolací súd pripúšťa i v prípade úverových vzťahov. Súd teda nevzhladol právny, ekonomický a v svojej podstate ani žiaden iný racionálny dôvod, pre ktorý by výklad právnej úpravy mal smerovať k úročeniu poskytnutých peňazí aj po zosplatnení úveru, teda v čase, kedy veriteľ dlžníkovi neposkytuje možnosť užívať jeho peniaze, ale dlžník veriteľove peniaze protiprávne zadržáva. Celkom nepatričnou je argumentácia žalobcu, založená na znení poslednej vety ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého úroky je povinný (dlžník) zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Použitá formulácia na prvý pohľad evokuje u zástancov

úročenia úveru aj po splatnosti, že tým je otázka zodpovedaná „do vrátenia“, a teda nie do splatnosti; tento argument však vo svojej podstate abstrahuje od toho, že jeho znenie, zvlášť však použité slovo „len“ v tomto ustanovení jasne naznačuje, že tým bolo sledované obmedzenie dohodnutého úroku v prípade skrátenia doby vrátenia peňazí a nie rozšírenie úročenia nad túto dobu. Zástancovia názoru o úročení úveru po splatnosti sa doposiaľ uspokojivo nevysporiadali ani s jeho zrejmu kolíziou s úpravou, priznávajúcou veriteľovi za omeškanie dlžníka s peňažným plnením iba úroky z omeškania (poplatok z omeškania), za situácie, keď možnosť kvantitatívneho rozšírenia tejto sankcie za oneskorené plnenie v občianskoprávných vzťahoch je v právnej praxi jednotne odmietané. Úročenie zosplatneného úveru zároveň nereflektuje ani skutočnosť, že právny poriadok úhrn sankcií za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov (podľa ust. § 3a ods. 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. sa nimi rozumejú úroky z omeškania, zmluvné pokuty a akékoľvek iné plnenia za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov) limituje. Túto skutočnosť je potrebné mať na zreteli pri posudzovaní platnosti prípadnej dohody strán o povinnosti žalovaného plniť žalobcovi za omeškanie s vrátením zosplatneného úverového dlhu úroky.

17. Podľa vyššie uvedených zistení a citovaných právnych ustanovení Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka účinných ku dňu uzavretia úverovej zmluvy súd konštatuje, že veriteľovi nevzniká nárok na úhradu úrokov z úveru za obdobie od vyhlásenia jeho predčasnej splatnosti, t.j. od 8.6.2018 do budúca. Za stavu predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru žalobcovi vzniká iba právo na jednorazové vrátenie nesplatennej požičanej istiny úveru, kapitalizovaných úrokov z úveru a poplatkov splatných ku dňu zosplatnenia úveru, t.j. 2 961,85 Eur. Pokiaľ Všeobecné obchodné podmienky žalobcu pre poskytovanie úverov účinné v čase uzavretia úverovej zmluvy obsahujú v bode 6.4) a v bode 6.2) povinnosť dlžníka splácať úroky z úveru aj po dni jeho predčasnej splatnosti, a podľa žalobcu tieto ustanovenia sú súčasťou dohodnutých zmluvných podmienok, tak ide o neplatnú časť zmluvy, pretože odporuje zákonu, keďže povinnosť platiť úroky z poskytnutého úveru je obmedzená iba na trvanie zmluvného úverového vzťahu. Zmluvný úverový vzťah vyhlásením predčasnej splatnosti končí, dlžníkovi vzniká povinnosť dlh vrátiť v deň splatnosti. Preto dohoda o povinnosti dlžníka spotrebiteľa platiť úroky z úveru po jeho splatnosti odporuje zákonu, t.j. § 503 ods. 3, druhá veta Obchodného zákonníka, a je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná.

18. Podmienka neplatnosti je daná aj z dôvodu, že tak závažná skutočnosť spotrebiteľského zmluvného vzťahu, ako je úprava platenia úrokov, nemôže byť obsiahnutá sčasti v texte zmluvy (úroková miera) a sčasti vo všeobecných úverových podmienkach (povinnosť platiť úroky aj po splatnosti úveru), čím vykazuje znaky neprijateľnej zmluvne podmienky podľa § 53 ods. 1, ods. 2 a § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka. Tým veriteľ zavinil možnosť uzavretia dohody o individuálnej zmluvnej podmienke, pretože, ak by dlžník odmietol uzatvoriť dohodu podľa bodov 6.2) a 6.4) všeobecných úverových podmienok, t.j. dojednanie úročenia aj po splatnosti úveru, veriteľ by na uzavretie úverovej zmluvy ako celku nepristúpil a dlžník by obsah zmluvy (body 6.2 a 6.4 všeobecných úverových podmienok) nemohol ovplyvniť.

19. Medzi stranami nie je sporné a súd zistil, že žalovaný mal povinnosť uhradiť ku dňu predčasnej splatnosti úveru, t.j. k 8.6.2015 sumu 2 961,85 Eur ako istinu, úroky a poplatky. Žalovaný po 8.6.2015 už neuhradil žiadnu čiastku.

20. Povinnosť dlžníka uhradiť úroky z úveru za čas po zosplatnení by bola v rozpore s ustanovením § 52 ods. 2, § 53 ods. 1, ods. 2, § 54 ods. 1, ods. 2, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z., § 503 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Obchodného zákonníka, a to vzhľadom k ustanoveniu § 39 Občianskeho zákonníka. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 16.12.2016 sp. zn. 9Co/255/2017 vo veci Okresného súdu Trebišov sp. zn. 12Csp/61/2016 (P. V., a.s. c/a X. E.), rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 14.11.2017 sp. zn. 6Co/214/2017, vo veci Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. 14C/91/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30.5.2015 sp. zn. 6Co/190/2014 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 25.9.2018 sp. zn. 11Co/173/2018-100 vo veci Okresného súdu Trebišov sp. zn. 12Csp/202/2017 (Bencont, pôvodne P. V. R..F., /I. Š. V.).

21. Vzhľadom k vyššie uvedeným dôvodom, súd žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti o zaplatenie úrokov z úveru za obdobie po dni predčasnej splatnosti úveru zamietol.

22. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., súd uložil žalovanému uhradiť aj úroky z omeškania zo sumy 2 947,20 Eur ako dlžnej sumy nesplateného úveru do splatnosti úveru, t.j. do 8.6.2015 Eur, pretože žalovaný bol v omeškaní s úhradou dlhu od tohto dňa. Výška úrokov je o 5 % vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky k 8.6.2015 (0,25 %).

23. Žalobca uplatnil v žalobe nárok v celkovej výške 4 662,85 Eur, súd vyhovel žalobcovi iba priznaním sumy 2 961,85 Eur, a preto podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) uložil žalovanému uhradiť pre žalobcu trovy konania v rozsahu 26 % (63%-37%) s tým, že o výške náhrady trov rozhodne súd podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trebišov v 2 vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je podanie určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo,
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).